

Ἱστορίας γένεση στόν Ἐκκλησιαστικό χῶρο

Ν. Γρ. Ζαχαρόπουλου

Ὁμοτ. Καθηγητῇ τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου

Ὅρθῳς ἔχει παρατηρήσει ὁ Γεώργιος Φλωρόφσκυ¹ πὺς ὁ Χριστιανισμός εἶναι στήν οὐσία του ἐσχατολογικός καί ὅτι ἡ Ἐκκλησία του εἶναι μία ἐσχατολογική κοινότητα.

Ὁ ἐσχατολογικός αὐτός χαρακτήρας² τοῦ Χριστιανισμοῦ σηματοδοτεῖ πορεία στό χῶρο τῆς ἱστορίας. Δεδομένου τοῦ γεγονότος ὅτι κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ἐσχατολογικῆς αὐτῆς κοινότητος, εἶναι ὁ Χριστός, τοῦ ὁποίου ἡ ἱστορικότητα εἶναι ἀναμφισβήτητη, ἔπεται ὅτι ἡ ἑναρξὴ τῆς πορείας τῆς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νά ἀναζητηθεῖ σέ ὅλα ἐκεῖνα τά γεγονότα πού ἔχουν σχέση μέ τόν θεάνθρωπο καί τήν εἰσοδό του στήν ἱστορία.

Στόν πρόλογο τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ἰωάννη³ βλέπουμε νά συνδυάζεται ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου μέ τήν ὑπαρξὴ τοῦ Υἱοῦ, πού χαρακτηρίζεται ὡς Λόγος, ὁ ὁποῖος λαμβάνει σάρκα καί σηκώνεται ἀνάμεσά μας, παρέχοντας τή δυνατότητα νά ἀντικρύσουμε τή δόξα του, δόξα θεϊκή, πού εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νά ἐμφανισθεῖ ἡ χάρις του καί νά λάμψει ἡ ἀλήθεια. Ἐπομένως ἡ νέα αὐτὴ κοινότητα ἐγκαινιάζει μιά καινούργια ἐποχὴ στήν πορεία τῆς μέ τρία βασικά χαρακτηριστικά, τήν ἐνεργό παρουσία τοῦ Θεανθρώπου στήν κοινότητα⁴ καί τόν

1. Γεωργίου Φλωρόφσκυ, *Θέματα ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας*, μετάφρ. Π. Κ. Πάλλη, Θεσσαλονίκη 1979, σ. 73.

2. Γιά τόν ἐσχατολογικό χαρακτήρα τῆς Ἐκκλησίας βλ. Θ. Στυλιανόπουλου, «Ἱστορικές καί Θεολογικές ὀψεις τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας εἰς τήν Καινὴν Διαθήκην, Πρακτικά τοῦ Δευτέρου Συνεδρίου Ὁρθοδόξου Θεολογίας, Ἀθήναι 1980, σ. 176 κ.έ., καί Τίμν Κοέν, «Ἡ Θεολογία ὡς ἔκφραση τῆς ζωῆς καί τῆς συνειδήσεως τῆς Ἐκκλησίας», ὁ.π., σ. 212 κ.έ. Πρβλ. Δ. Ἀντωνόπουλος, *Ἐσχατολογία*, Ἀθήνα 1966.

3. Ἰω. 1.14.

4. Γιά τὴ σημασία τῆς βλ. Γ. Γαλίτη, *Ἡ σάρκωση τοῦ Λόγου καί ἡ θέωση τοῦ ἀνθρώπου*, Λάρινα 1990.